

Punkter, der i saa Henseende komme i Betragtning, ere fremhævede af ham, skal jeg ikke dvæle længe ved dette Spørgsmaal, men dog gjøre et Par korte Bemærkninger. Naar man har sagt, at Indkomsskatten der, hvor den hidtil væsentligt er anvendt, nemlig i England, er yderst forhadet, saa svarer jeg dertil, at den ganske vist er ilde lidt, men at den dog bibeholdes. Den offentlige Mening, saaledes som den udtaler sig, anerkjender der Skatten for rigtig og nødvendig. Der er hos os Tale om at indføre en ny Skat, og vi hør derfor undersøge, hvorledes Sagen stiller sig. Man skal henvende sig til Skatteevnen og Skattepligten, og Skattepligten hviler paa alle dem, der ved Siden af at have Evne til at betale deeltage i Statens Gøder. Det er nu klart, at der er en stor Mængde Borgere — og navnlig er der i vor Tid en langt større Mængde end tidligere —, som i høi Grad nyde Statens Velgjerninger, men som for en stor Deel unddrage sig fra at bidrage til Statens Udgifter; det er dem, der besidde en ikke i hvre Eiendomme anbragt Capital, altsaa alle Rentenydende; disse har man derfor i den nyere Tid bestandigt søgt at faae fat paa som Skatydere, deels gennem Indkomsskat, deels f. Ex. gennem Skatter, lagte paa Statspapirer, paa Prioritetsobligationer o, s. v. For disse Bedkommende har Indkomsskatten sin fulde Berettigelse, idet den fremtvinger det Beskatningsobject, hvorpaa Skattepligten hviler, men som hidtil ikke har været bragt for Dagen. Naar det nu siges, at Skattepligten ikke kan udmaales med Billighed efter Indtægten, saa er dette sandt, men det gjælder ogsaa, som den høitærede Finantsminister gjorde opmærksom paa, om de øvrige Skatter. Naar jeg lægger Skat paa en Eiendom, lægger jeg den saaledes paa den hele Eiendom, men jeg kræver den kun af den, som besidder Eiendommen, og som maastee i Virkeligheden kun eier en lille Deel af den og kun nyder en ringe Deel af dens Indtægt. Naar jeg forhøier de indirecte Afgifter, maa jeg, for at faae et virkeligt Resultat uderaf, just forhøie Afgifterne paa de Gjenstande, som høre til Livets første eller dog almindeligste Fornødenheder, og jeg rammer derfor altid, naar jeg vil opnaae noget Klæ-

feligt gennem indirecte Skatter, først og fremmest den Fattige; vi kunne derfor ikke vedblive med at forøge dem. De indirecte Afgifter ere jo forresten Indtægtskilder, der jævnt ville vore med Landets Udvikling. Vi maae altsaa the til Indkomsskatten. Den har den Vanskelighed foruden dem, der ogsaa i andre Henseender ere forbundne med at fordele den, at man, idet man vil ramme den egentlige Capital, ogsaa kommer til, hvad jeg finder haardt, at ramme Arbeidskraften. Vi forlange ved Indkomsskatten ikkun det Samme af den, der faaar 400 Rd. i Rente af en Formue af 10,000 Rd., som af den, der af sin Arbeidscapital med Slid tilveiebringer 400 Rd. i Indtægt, og man kommer derved til at tænke paa, om man ikke kan forandre den til en Formuestat. Dette har imidlertid sine store Vanskeligheder, fordi det er meget vanskeligt at adskille de to Arter af Capital. Men, siger man endvidere: denne Skat rammer jo desuden den Indtægt, hvorpaa der hviler en stor Underholdningsbyrde, med samme Styrke, som den rammer den, hvorpaa der kun hviler en meget ringe; dette gjælder jo imidlertid ogsaa om Hartkornsskatten og om de indirecte Afgifter; naar jeg lægger en Skat gennem Løb paa Sukker, paa Brød (hvis vi hos os skattebe Sædevarer) og paa andre lignende Gjenstande, maa den, der har 10 Børn, udrede overmaade meget Mere af denne Skat end den, der har eet Barn eller ingen Børn. Nogle mene nu at kunne afhjælpe denne Mangel ved at forandre Indkomsskatten til en Skat paa Formue og Leilighed. Ogsaa med Hensyn til dette Punkt har den høitærede Finantsminister sagt det Væsentligste. Formue- og Leiligheds skatten kan bruges i Communer og smaa Kredse, men ikke som en Statskat, fordi alle de Momenter, som sammensattes under Ordet „Leilighed“, unddrage sig den tilstræffelige Bestemmelse ved almindelige Regler, der kunne gives i en Lov, hvorfor det ikke er muligt at faae dem frem uden ved et Skjøn, der bevæger sig i snevrere Kredse. Man giver dernæst — det er en Bemærkning, som jeg siden skal komme tilbage til, — igjennem en Lov, der søger at indføre et væsentligt Hensyn til Leiligheden, Communerne en endnu større Magt til ved Penyt-